

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2025, č. j. 2 A 29/2025 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 6. 2025, č. j. MV-84078-4/SO-2025, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 3. 2025, č. j. OAM-4496-11/PP-2025. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně zastavil podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „cizinecký zákon“) řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území ČR. Správní orgány poukázaly na to, že předchozí dvě žádosti žalobce o tentýž pobytový titul byly zamítnuty pro důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a v nynější žádosti žalobce neuvedl ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti či svým osobním a rodinným vazbám v ČR žádné nové skutečnosti, které nebyly předmětem předchozího řízení. Současně se lze s ohledem na časový odstup jednotlivých žádostí jen obtížně domnívat, že by nastaly nové skutečnosti, které by zvrátily předchozí důvod pro zamítnutí žádosti. K tomu správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 3. 9. 2024 ve věci předchozí žádosti žalobce, z něhož plyne, že existenci nebezpečí lze předpokládat i v budoucnu.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou městský soud shora označeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že smyslem § 169r odst. 1 písm. e) cizineckého

zákonu je zjednodušení postupu správních orgánů a možnost věcně se nezabývat opakovaně podanou a na stejných důvodech postavenou žádostí. Správní orgány přitom dostatečně odůvodnily svůj závěr o naplnění podmínek pro zastavení řízení dle citovaného ustanovení. Ve shodě s nimi má městský soud za to, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které nebyly již dříve posuzovány. Na uvedeném nic nemění skutečnost, že v předchozích řízeních správní orgány vycházely z utajovaných informací. K tomu městský soud podotkl, že žalobce byl v předchozích řízeních rámcově seznámen s důvody, pro které existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Nic mu tak nebránilo, aby k nim uvedl nové skutečnosti. Takovou skutečností není samo o sobě plynutí času. Tento aspekt ostatně žalovaná ve svém rozhodnutí reflektovala. Absence tvrzení nových skutečností platí také ve vztahu k rodinným vazbám žalobce, které již byly předmětem posouzení. Podle městského soudu nebyly správní orgány povinny zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Vzhledem k tomu, že v tomto ohledu neuvedl žádné nové skutečnosti, které by založily důvod pro posouzení přiměřenosti zastavení řízení o žádosti, neshledal městský soud důvod pro přerušení řízení do doby rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Azs 99/2023.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Její přijatelnost dovozuje z toho, že Nejvyšší správní soud dosud neřešil otázku, zda lze řízení o opakované žádosti cizince o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, na jehož vydání má cizinec právní nárok, zastavit z důvodu neuvedení nových skutečností i tehdy, byla-li předchozí žádost cizince zamítnuta na základě utajovaných informací, s nimiž se nikdy neseznámil, případně, jak dlouhá doba musí uplynout, aby mohla být žádost opětovně meritorně projednána. Dle stěžovatele nelze na takovou situaci citované ustanovení aplikovat, jelikož pro objektivní neznalost důvodů předchozího negativního rozhodnutí není v jeho silách tvrdit a doložit nové skutečnosti. V souladu s judikaturou je na správních orgánech, aby vyvážily jeho nerovné postavení, zvláště jedná-li se o řízení o právním nároku. Stěžovatel dále namítá, že plynutí času spojil s jeho vlivem na trvání důvodů zamítnutí předchozích žádostí, tedy s vlivem na aktuálnost utajovaných informací. K tomu uvádí, že záznam o existenci utajovaných informací byl ve spise učiněn dne 4. 4. 2024, tedy téměř rok před zastavením řízení o nynější žádosti (31. 3. 2025). Uplynula proto natolik dlouhá doba, že utajované informace nemohly splňovat požadavek na aktuálnost, pročez měla být žádost meritorně projednána. Městský soud podstatu této argumentace nevypořádal. Dále stěžovatel městskému soudu vytýká zásadní pochybení spočívající v nepřerušení řízení do doby rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 8 Azs 99/2023 a nesprávný právní názor na otázku nezbytnosti posouzení přiměřenosti dopadů zastavení řízení do jeho rodinného a soukromého života. Jednotlivé žádosti dělila dlouhá doba, v jejímž průběhu došlo k prohloubení blízkých osobních vazeb. Nelze tak tvrdit, že stěžovatel netvrdil nové skutečnosti. Navíc je ve hře nejlepší zájem nezletilého dítěte, kdy je třeba zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí i v případě zastavení řízení. Stěžovatel o dceru projevuje zájem, podílí se na její výchově a přispívá na její výživu. Správní orgány tak měly zjistit veškeré podstatné okolnosti a poměřit s protichůdným zájmem společnosti. Okolnosti rodinného života stěžovatele plynou ze spisu, nepřiměřenost zásahu tak není nemyslitelná,

pokračování

a správní orgány ji měly posoudit. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí městského soudu i žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel opakuje své argumenty z odvolání a žaloby. Dodala, že stěžovatel podal nynější žádost 3 měsíce po odmítnutí kasační stížnosti ve věci předchozí žádosti, aniž by uvedl a doložil jakékoliv nové skutečnosti. S ohledem na to žalovaná odkázala na své rozhodnutí a napadený rozsudek.

[5] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

[6] Na nyní projednávanou věc se totiž užije § 104a odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* Pro vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Z uvedeného usnesení plyne, že kasační stížnost lze přijmout k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[7] Stěžovatel dovozuje přijatelnost kasační stížnosti primárně z důvodu uvedeného ad i), tedy pro neexistenci judikatury k otázce aplikovatelnosti § 169r odst. 1 písm. e) cizineckého zákona na situaci, kdy byla předchozí žádost zamítnuta v návaznosti na utajované informace o žadateli.

[8] Touto otázkou se však Nejvyšší správní soud již zevrubně zabýval v aktuálním rozsudku ze dne 29. 4. 2026, č. j. 5 Azs 249/2025 - 26. Zde dospěl k závěru, že řízení o opakované žádosti o vydání povolení k přechodnému, dlouhodobému nebo trvalému pobytu lze zastavit podle citovaného ustanovení i v případě, že byla dříve podaná žádost zamítnuta na základě zjištění vyplývajících z utajovaných informací, je-li z individuálních okolností konkrétní věci zřejmé, že se relevantní skutečnosti vyplývající z utajovaných informací nezměnily. Tento právní názor dopadá bezesbýtku i na situaci stěžovatele, neboť § 169r odst. 1 písm. e) cizineckého zákona nerozlišuje mezi jednotlivými pobytovými tituly, ale dopadá *en bloc* na všechny opakované žádosti o vydání povolení k přechodnému, dlouhodobému nebo trvalému pobytu.

[9] Citovaný rozsudek pátého senátu poskytuje odpověď i na otázku, zda jsou správní orgány před zastavením řízení povinny znovu posuzovat skutečnosti vyplývající z utajovaných informací jako v případě meritorního posouzení s ohledem na plynutí času: „*Není totiž povinností správních orgánů skutečnosti vyplývající z utajovaných informací znovu posuzovat jako v případě meritorního posouzení věci. Postačí, pokud se budou zabývat otázkou, zda došlo k změně okolností či relevance utajovaných informací, a dojdou-li k závěru, že ke změně nedošlo, řízení zastaví. [...] Výše uvedené ovšem neznamená, že správní orgány musejí před zastavením řízení o opakované žádosti podle § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu*

cizinců automaticky zjišťovat nové utajované informace v každém případě – své povinnosti nabravit nemožnost žadatele vnést do hry nové skutečnosti mohou správní orgány učinit zadosť i jinak. Podstatné je, aby vzaly v potaz informační deficit žadatele a na základě konkrétních okolností věci vždy individuálně posoudily, zda je myslitelné, aby k relevantní změně došlo. Přitom bude zajisté hrát roli především povaha hrozby, kterou má žadatel pro bezpečnost státu představovat (případně povaha a závažnost již uskutečněného ohrožení), a délka času, která od meritorního posouzení předešlé žádosti uběhla. Je-li vyloučeno, aby k podstatné změně došlo, je v prvé řadě na správních orgánech, aby takový závěr odůvodnily a následně řízení zastavily. Teprve mohou-li být důvodné pochybnosti o tom, že žadatel nadále hrozbu pro bezpečnost státu představuje, je nutno ověřit, zda jsou obavy vyplývající z utajovaných informací stále aktuální. Ani po aktualizaci utajovaných informací není vyloučeno řízení zastavit, vyjde-li najevo, že k žádné změně nedošlo, a nejsou tedy nové skutečnosti, které by správní orgán mohl posuzovat v rámci meritorního rozhodování.“

[10] V posuzované věci správní orgány i městský soud hodnotily situaci stěžovatele touto optikou. Neustaly totiž na pouhém konstatování, že stěžovatel žádné nové skutečnosti neuvedl. Městský soud v této souvislosti připomněl vyjádření žalované o časových souvislostech jednotlivých žádostí stěžovatele ukazující absenci změny hodnocení jeho osoby s delším odstupem. Správní orgány se dále opřely o rozsudek městského soudu ze dne 3. 9. 2024 ve věci předchozí žádosti žalobce, podle něhož z obsahu utajované informace plyne, že nebezpečí ohrožení veřejného pořádku je u stěžovatele dáno i do budoucna, což vyplývá ze vzorce jeho chování v období od začátku jeho pobytu na území ČR do současnosti. Takové odůvodnění je v kontextu posuzovaného případu postačující s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel podal další žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu 19. 3. 2025, tedy necelý rok od pravomocného zamítnutí žádosti předchozí (27. 5. 2024) a necelé 4 měsíce od ukončení přezkumného řízení před správními soudy (5. 12. 2024). Při znalosti podstaty důvodů vyplývajících z utajované informace měl přitom možnost sám upozornit na případný zásadní obrat ve svém životě, který měl potenci během pouhých několika měsíců zvrátit dlouhodobé (nikoli jednorázové či nahodilé) jednání a udržování kontaktů s osobami z kriminálního prostředí a jednání v jejich prospěch.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal ani namítané zásadní pochybení městského soudu v tom, že nepřerušil řízení do doby rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 8 Azs 99/2023. Krajský soud se totiž nedopustí procesní vady tím, že nevyčká rozhodnutí o otázce položené rozšířenému senátu: „Krajský soud je oprávněn, nikoliv však povinen přerušit podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. řízení, jestliže před Nejvyšším správním soudem probíhá řízení o kasační stížnosti směřující proti rozsudku krajského soudu v související věci. Jestliže však krajský soud řízení nepřeruší a z pravomocného rozsudku v související věci vychází (§ 52 odst. 2 s. ř. s.), přičemž tento rozsudek je následně Nejvyšším správním soudem zrušen, může být tato skutečnost sama o sobě důvodem zrušení i navazujícího rozsudku krajského soudu, je-li rovněž napaden kasační stížností“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 83/2011 - 273). Pouze v případě, že by rozhodnutí rozšířeného senátu popřelo závěry přijaté městským soudem, mohl by to být důvod pro zrušení jeho rozsudku, nikoliv však pro procesní vadu, nýbrž pro nesprávné právní posouzení věci.

[12] Závěr, ke kterému v posuzované věci městský soud dospěl ve vztahu k otázce nutnosti zkoumání přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele,

pokračování

však nijak neodporuje závěru rozšířeného senátu v rozsudku ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023 - 65. Pokud totiž cizinec podal opakovanou žádost, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem posouzení v rámci jím dříve podané žádosti, pak již opravdu není třeba zkoumat dopad do soukromého a rodinného života. Za stejných skutkových okolností totiž nutně musel být přezkoumán již v dřívějším rozhodnutí.

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., protože neshledal důvod k jinému postupu ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021 - 32, které na základě usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., připouští možnost přiznat náhradu nákladů řízení „úspěšnému“ účastníkovi. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky

V Brně dne 30. dubna 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu